

РЕШЕНИЕ

№ 3656

гр. София, 07.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **3237** по описа за **2021** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, във вр. с чл. 63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ С., депозирана чрез процесуалния представител П. П., против Решение №20042311 от 15.02.2021 г., постановено по АН дело № 6067/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 105-ти състав, с което е отменено издаденото от Директора на ДИТ-С. НП №22-006589/10.04.2020 г., с което за извършено нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от Кодекса на труда (КТ) на [фирма] е наложено имуществена санкция в размер на 3 000 лв. на основание чл.416, ал.5, във връзка с чл.414, ал.3 КТ.

В жалбата се развиват съображения за неправилност на обжалваното решение, като постановено в нарушение на материалния закон – касационно основание по чл.348, ал.1 НПК. Касаторът твърди, че доколкото представения по време на извършената проверка трудов договор № 086/11.01.2020 г. не бил подписан от работника Г. М., то този договор не би могъл да породи правни последици, т.е. няма валидно сключен такъв договор между страните. Що се отнася до изводите на СРС във връзка с подаденото уведомление по чл.62, ал.5 КТ, изложени са съображения, че СРС неправилно е приел, че с оглед изпратеното уведомление трудов договор е бил налице, тъй като работодателят не представя копие от трудовия договор при подаване на уведомлението. Искане се решението на СРС да бъде отменено, а издаденото НП да бъде потвърдено изцяло. Алтернативно се иска поради допуснати съществени

нарушения на процесуалните правила за проверка и оценка на доказателствата по делото и формиране на вътрешното убеждение на съда решението на СРС да бъде обезсилено, а делото да бъде върнато на СРС за ново разглеждане от друг съдебен състав.

Ответникът [фирма], чрез процесуалния си представител адв.И. А. лично в с. з. оспорва жалбата. Счита решението за законосъобразно и правилно, поради което моли да бъде потвърдено.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че решението на СРС следва да бъде отменено като произнесено в несъответствие с материалния закон.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд София - град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна в законоустановения срок против валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на касационна проверка, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление НП № 22-00006589/10.04.2020 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С.. Със същото на основание чл.414, ал.3 КТ на дружеството ответник в настоящото производство е била наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева за извършено нарушение на чл.62, ал.1 КТ, за това, че трудов договор с № 086/ 11.01.2020 г. със страни [фирма] в качеството си на работодател и Г. С. М. в качеството си на работник, не е подписан от лицето Г. С. М., поради което АНО е приел, че работодателят не е уредил отношенията по предоставяне на работна сила като трудово правоотношение преди подаване на уведомлението за регистриране на трудовия договор в ТД на НАП..

От фактическа страна СРС е приел за установена описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка, а именно, че в периода от 16.01.2020 до 05.02.2020 г. служители на ИА „ГИТ“ – С. извършили проверка по спазване на трудовото законодателство по работни места в обект на контрол: Жилищна сграда с подземен паркинг, разпределен на 3 етапа, в [населено място], р.н К. село, Строителна площадка УПИ XI-416, „за ЖС, ПГ и ТП“, кв.№ 53, м.Лагера, ул.Д. Деспот [жилищен адрес] стопанисвано от [фирма] представлявано от Мина Д. Г. – управител, както и в Дирекция „Инспекция по труда“ – С. въз основа на изискани и представени документи. Проверката била извършена по повод постъпил сигнал от Г. М., в който лицето твърдяло, че от 09.01.2020 г. работел в описания обект като общ работник, но без подписан трудов договор. При извършената проверка от инспектор В. от ИА „ГИТ“ С., било установено, че дружеството работодател е представил трудов договор с лицето Г. М., но представеното копие не било подписано. Представено било и уведомление по чл.62, ал.5 от КТ за сключен трудов договор, като ТД на НАП е издала Справка с изх.№ 22388203018686/11.01.2020 г. В резултат на това, проверяващият е приел, че е извършено нарушение на чл.62, ал.1, във връзка с чл.1, ал.2 от КТ, а именно отношенията между работника Г. М. и дружеството работодател не били уредени като трудово правоотношение преди подаването на уведомлението за

регистрация на трудовия договор в ТД на НАП.

За да постанови решението си и да отмени НП, СРС е приел, че не е установено от обективна страна извършено нарушение на чл.62, ал.1 от КТ от страна на [фирма] на 11.01.2020 г. Според мотивите на въззивния съд от една страна действително по делото е приложен договор, от който се установява, че между дружеството работодател и М. е сключен трудов договор на 11.01.2020 г., в който липсва подпис на работника. В същото време дружеството е подало същия за регистрация в НАП и Агенцията е приела договора, като е регистрирала същия, видно от уведомление по чл. 62 ал.5 от КТ от 11.01.2020 г., което от своя страна внася съмнение в констатациите на контролните органи, доколкото ако е бил представен неподписан трудов договор в НАП, то същия не би бил приет за вписване и регистрация.

На следващо място от показанията на свидетеля М. съдът приел за установено, че същият е започнал работа в дружеството и поради констатиране от него пропуски и липсата на договор е депозирал сигнал в Инспекцията по труда, като последният ден, в който е бил на работа на обект на дружеството е 10.01.2020 г. Трудовият договор /подписан или не/ е бил прекратен със Заповед № 049 от 13.01.2020 г., и своевременно изпратено уведомление в НАП за това, тъй като лицето не се е явявало на работа.

При тези мотиви СРС е счел, че не е доказано несъмнено и безспорно, че на 11.01.2020 г. М. е полагал труд в дейността на дружеството, респективно е следвало да бъде уредено предоставянето на работна сила като трудово правоотношение чрез подписване на трудов договор между страните, поради и което неправилно е била ангажирана отговорността на дружеството за нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 КТ на 11.01.2020 г. Предвид това НП е отменено.

Настоящият съдебен състав счита, че решението на СРС е правилно като краен резултат, но не по всички изложените в него мотиви.

Районният съд е проявил процесуална активност, като е събрал необходимите за изясняване на случая писмени и гласни доказателства. Анализирайки същите правилно е приел, че в хода АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения, основание за отмяна на НП.

В процесния случай работодателят е санкциониран за това, че не е уредил отношенията си с работника М. като трудови правоотношения чрез сключването на писмен трудов договор. Прието е, че нарушението е извършено на 11.01.2020 г., като е нарушена разпоредбата на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 КТ.

Събраните във въззивното производство доказателства навеждат на извода, че в действителност между работника и работодателя не е имало валидно сключен трудов договор, доколкото представеният такъв, макар и да е било изпратено уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите не е бил подписан от една от страните. Неправилно СРС е приел, че с оглед регистрирането на трудовия договор в съответната ТД на НАП, то следва извода, че договорът е бил подписан. В тази връзка основателни са доводите в касационната жалба, че с изпращането на уведомление и регистрирането на трудовия договор не се установява наличието на валидно сключен такъв. Това е така, тъй като копие от трудовия договор на се изпраща в ТД на НАП, а се изпраща само уведомление, в което се описва съответния трудов договор. Следователно служителите на НАП не извършват преценка има ли в действителност такъв договор. В хода на съдебното производство санкционираното дружество, в чиято тежест е било, не е представило доказателства, че процесния трудов договор е бил подписан от работника.

Следователно, между него и М. не е имало валидно сключен трудов договор, доколкото същият не е бил подписан от една от страните. За да е налице сключен договор, същият следва да е подписан от всички страни по него.

В хода на съдебното производство пред СРС е установено от събраните писмени и гласни доказателства, че М. е ходил на работа в дружеството на 08., 09 и на 10.01.2020 г. На 11.01.2020 г., когато е прието, че е извършено нарушението, лицето не е било на работа. При така установената в хода на въззивното производство фактическа обстановка настоящият касационен състав приема, че вмененото на дружеството нарушение не е извършено на посочената в НП дата, доколкото на тази дата работникът не е бил на работа в дружеството. Следователно нарушението се явява несъставомерно, доколкото фактическият състав на същото изисква освен липсата на трудов договор, лицето де е било и на работа. Само тогава може да се говори за отношение работодател – работник. След като безспорно е установено, че М. не е бил на работа на 11.01.2020 г., то неправилно АНО е приел, че работодателя е извършил нарушението на тази дата. Датата на извършване на нарушението е съществен елемент от фактическия му състав, като грешното ѝ посочване в санкционния акт, води до извода за недоказаност на нарушението, а оттам и до незаконосъобразност на НП.

Като е стигнал до извода за незаконосъобразност на обжалваното пред него НП, макар и по различни, невъзприети от настоящата инстанция мотиви, СРС е постановил правилно като краен резултат решение.

Що се касае до твърдението за допуснати съществени нарушения в хода на въззивното производство, изразяващи се в неправилна проверка и оценка на доказателствата и формиране на вътрешното убеждение на съда, настоящият съдебен състав приема, че същите са относими към правилността на решението, преценена от настоящата инстанция.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, същото следва да бъде оставено в сила.

При липсата на направено искане за присъждане на разходи от ответника, който с оглед изхода на спора би имал право на такива, съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20042311 от 15.02.2021 г., постановено по АН дело № 6067/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 105-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.